

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

faaet, og jeg haaber, denne Velvilje over for Forslaget kan fortsættes, saaledes at man ved den videre Forhandling af Sagen kan naa et Resultat, der kan samle Rigsdagen om Løsningen af denne meget vigtige Op-gave.

Jeg skal fremsætte nogle Bemærkninger over for de Henstillinger, der er rettet til mig, og de Spørgsmaal, der er stillet mig.

Det ærede Medlem Hr. Albinus Jensen udtalte, at Skovbruget var holdt udenfor. Ja, det er gjort med velberaad Hu. Saaledes som Forholdene ligger i Øjeblikket, hvor man mener, det er nødvendigt at gaa til en stærk forceret Produktion af indenlandsk Brændsel, er det min Opfattelse, at man først og fremmest bør udnytte Brunkulslejer og Tørvemoser; hvis dette kan gennemføres forsvarligt, kan det ske, uden at man ødelægger noget.

Derimod er der ingen Tvivl om, at man ved en forceret Skovhugst meget let kan komme til at ødelægge Værdier, saaledes at en saadan Fremgangsmaade kan komme til at koste os meget i Fremtiden. Jeg vil yderligere tilføje, at med Hensyn til større Skovhugst er der sket det, at man i Statsskovene allerede har planlagt og paa-budt 25 pCt. større Hugst end tidligere, og det vil sikkert betyde mere end 25 pCt. øget Brændselsfremstilling. Ministeriet har rettet en Henstilling til de private Skovejere om at følge i disse Fodspor, saa nogen Udvidelse eller en ikke ringe Udvidelse af Skovhugsten vil der sikkert ske; jeg haaber, at Hugsten ikke alene vil blive gennemført i Statsskovene, men ogsaa i de private Skove. En yderligere Hugst i Skovene vil jeg alt-saa være betænkelig ved, indtil man ser, om en saadan bliver nødvendig, hvorimod en stærkt forceret Produktion i Brunkulslejer og Tørvegrave sikkert kan gennemføres uden nogen Skade.

Det ærede Medlem spurgte mig ogsaa, om det ikke var Mening, naar man nu vil have sat saa stærk Gang i Tørvproduktionen, at der da skal indføres Maksimalpriser paa Tørv. Jeg kan hertil sige, at Spørgsmaalet om Fastsættelse af Maksimalpriser paa Tørv er til Behandling i Det erhvervsøkonomiske Raad i et Møde i Eftermiddag.

Det ærede Medlem Hr. Sønderup begyndte med at fremsætte ligesom en Beklagelse af, at Lovforslaget først er kommet frem nu, men kort efter var det ærede Medlem noget bange for, at man her gik for vidt med Hensyn til Krav og Bestem-

melser. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at der er vist egentlig ikke megen Forskel paa det ærede Medlems og min Opfattelse af, hvorledes hele denne Sag skal løses. Naar jeg ikke har fremsat Lovforslaget før, er det for det første, fordi jeg er fuldkommen klar over, at Udnyttelsen af disse Lejer og Brydningen af Brunkul slet ikke kan gennemføres, hvis der ikke er meget høje Priser paa det udenlandske Brændsel, og dernæst er det slet ikke min Opfattelse, at man egentlig, og navnlig ikke paa staaende Fod, skal tilstræbe, at Staten begynder at producere Tørv eller bryde Brunkul, for jeg tror ikke, det bliver en billig Historie. Jeg er i den Henseende slet ikke uenig med det ærede Medlem i hans Betragtninger. Jeg har ikke paa nogen Maade villet hindre det private Initiativ i at udfolde sig saa stærkt som muligt, og Lovforslaget er heller ikke tænkt paa nogen Maade at skulle lægge Hindringer i Vejen for det, tværtimod. Mening, med Lovforslaget er for det første ved Støtte fra Staten gennem Lovgivningen at animere den private Produktion og dernæst at skabe Mulighed for en vis Regulering i Tilfælde af, at den private Produktion foregaar paa uforsvarlig Maade. Det gælder særlig Fordelingen rundt omkring i Landet. Selvfølgelig bør man f. Eks. ikke føre Brunkul, der ikke er særlig værdifulde, helt til København og saa bagefter føre Kul fra de store Havne over til Vestjylland; noget saadant bør ikke finde Sted i stort Omfang. Der bør være Mulighed for en vis Regulering, saaledes at man opnaar den bedst mulige Udnyttelse af Produkterne. Endelig for det tredje har det været Mening, at skabe en vis Kontrol med Varernes Kvalitet. Naar vi tænker tilbage paa den sidste Krig, husker vi jo meget vel, at det var ikke nogen glørværdig Periode i Henseende til, hvad man fremstillede, og hvad Folk fik af indenlandsk Brændsel. Det, det gælder om, er jo, at de Foranstaltninger, der iværksættes, bliver til størst mulig Fordel baade for Producenter og for Forbrugere. Men for at gennemføre det maa man naturligvis have Lovbestemmelser, der giver Staten Haand i Hanke med Tingene. Det er derfor, man har foreslaaet Bestemmelsen om Forbud mod Brydning af Brunkul; ikke fordi det er Mening, at de paagældende ikke skal have Lov til at udfolde sig frit, tværtimod, men for at man kan opstille Betingelser, hvorunder de kan faa Lov at bryde lige saa galt, de vil, naar blot de opfylder disse Betingelser, saaledes at det bliver til Fordel for alle Parter. Hvis der